

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **J. J.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čvančarou, advokátem se sídlem v Praze 5, Vrázova 7, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 313/2005 – 17,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 313/2005 – 17, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 10 Ca 313/2005 – 17, bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 13. 6. 2005, č. j. FŘ - 2652/13/05, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 22. 12. 2004, č. j. 268707/04/008914/6288 na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2004 ve výši 65 120 Kč. Napadené usnesení městský soud odůvodnil tím, že stěžovatel i přes výzvu nezaplatil soudní poplatek, a proto bylo podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) za použití § 47 písm. c) zákona s. ř. s. řízení zastaveno.

V kasační stížnosti (označené jako odvolání do usnesení o zastavení řízení) podané v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. stěžovatel poukázal na to, že pokud podal jednu správní žalobu, byť směřovala proti více rozhodnutím správního orgánu, má být zpoplatněna pouze jedním soudním poplatkem a nikoli počtem soudních poplatků odpovídajícím počtu napadených rozhodnutí správního orgánu,

a to zejména proto, že napadány jsou platební rozkazy správce daně, které se vztahují k dani z přidané hodnoty za jeden kalendářní rok (2004) při měsíčním zdaňovacím období a opírají se o jednu daňovou kontrolu. Postupem městského soudu je tak stěžovatel nucen hradit mnoho soudních poplatků z jedné věci. Stěžovatel rovněž upozornil na to, že daňové subjekty s čtvrtletním zdaňovacím obdobím jsou takovým postupem soudu zvýhodněny, neboť náklady na hájení jejich práv vyjdou třikrát levněji, byť by se kontrola opět týkala celého roku 2004. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci městskému soudu zpět k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Vzniká-li poplatková povinnost způsobem uvedeným v § 4 odst. 1 písm. e) až h), je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit stanovena nebo jímž byl schválen smír, nestanoví-li rozhodnutí o schválení smíru splatnost delší.

Podle ustanovení § 9 odst. 1 citovaného zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Z obsahu spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatel podal dne 19. 9. 2005 u tohoto soudu žalobu proti 9 rozhodnutím správního orgánu. Městský soud usnesením ze dne 17. 10. 2005, č. j. 10 Ca 257/2005 – 11, vyloučil podle § 39 odst. 2 s. ř. s. tato rozhodnutí správního orgánu k samostatnému projednání. Podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vznikla stěžovateli poplatková povinnost podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, když stěžovatel byl poplatníkem podle § 2 odst. 2 citovaného zákona a soudní poplatek byl splatný podle § 7 odst. 1 citovaného zákona vznikem poplatkové povinnosti. Výše poplatku byla stanovena v položce 14a bod 2. písm. a) sazebníku soudních poplatků podle znění platného v době podání žaloby, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Protože stěžovatel tuto poplatkovou povinnost nesplnil, městský soud jej k zaplacení poplatku vyzval usnesením ze dne 3. 1. 2006, č. j. 10 Ca 313/2005 – 10. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 23. 1. 2006, když zásilka obsahující předmětné usnesení byla uložena dne 12. 1. 2006 v provozovně poskytovatele poštovních služeb a stěžovatel si ji nevyzvedl. V usnesení byl stěžovatel zároveň poučen o tom, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení zastaveno.

Nejvyšší správní soud při posouzení námitky stěžovatele týkající se postupu soudu při vybírání soudních poplatků v případě, kdy byla podána jedna žaloba proti více správním rozhodnutím, vychází z ústavně konformního výkladu vyjádřeného Ústavním soudem v nálezu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, podle něhož „interpretace zákona č. 549/1991 Sb., podle níž je účastník řízení povinen platit soudní poplatek za každé správní rozhodnutí, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den, stejným správním orgánem, je nejen disproporční, ale také protiústavní.

Listina základních práv a svobod stanoví v čl. 36 odst. 2 zásadu, podle níž, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí.“

Vzhledem k tomu, že v daném případě byla žalobou napadena rozhodnutí finančního ředitelství, která jsou skutkově a právně zcela identická, týkají se týchž účastníků a jsou vydána též den, stejným správním orgánem, postup městského soudu, který vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku i ve vztahu k této vyloučené věci k samostatnému projednání, měl charakter podstatného omezení stěžovatele v přístupu k soudu, a proto nebyl zákonný, neboť podle názoru Ústavního soudu vyjádřeného v citovaném nálezu „je na obecných i správních soudech, aby při interpretaci podústavního práva dosahovaly ústavně konformních výsledků“.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení městského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 citovaného ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu